

Elvis ja Josefina

Suomalainen nuori kohtasi afrikkalaisten nuorten maailman

Teksti: Josefina Sjöman

Kuva: Ulla Tervo

Meibeki Kenia

Opin tuntemaan World Visionin sekä Kenian ja turvataloasian äidin 50-vuotissyntymäpäivien kautta. Äitini päätti ohjata lahjansa Keniaan turvatalohankkeeseen, joka mahdollistaa ja helpottaa tyttöjen koulunkäyntiä.

Äiti kertoi hankkeen edistymisestä ja matkusti ensimmäisen kerran Keniaan, Meibekiin toukokuussa 2007. Sieltä tullessaan hän kertoi iloisena, kuinka asuntola on noussut ja yhteisö on innokkaasti mukana tukemassa hanketta. Äiti oli nähnyt ihmiset ja paikat, mutta minulle kaikki tuntui kuitenkin kaukaiselta, vaikka mielenkiintoiselta.

Olen kiinnostunut kehityskaantiedosta ja ekologisesta kuluttamisesta, joten olin iloinen, kun äiti kertoi ottavansa minut mukaan seuraavalle Kenianmatkalle. Tyttöjen turvatalo nimettäisi mukaani, joten olisin kunniavieras talon avajaisissa joulukuussa 2007.

Afrikassa World Visionin paikalliset

työntekijät ja asukkaat ottivat meidät vastaan kuin perheenjäsenet. Tunsin, että meitä arvostettiin ja äitiäni etenkin, kun hän toi minut, vanhimman tyttärensä mukanaan kertomaan koulunkäynnin tärkeystä ja tyttöjen asemasta Suomessa.

Tyttöjen jutut ovat yhteisiä

Huomasin, kuinka eri tavalla asiat Keniasa ovat. Tytöt esittivät paljon kysymyksiä, kuten: "Paljonko isälleni pitää maksaa, että minut saa vaimoksi?", "Voiko isä pakottaa minut naimisiin esimerkiksi vanhan sukulaisen kanssa?", "Saako tuleva mieheni määrätä kaiken, mitä teen?" Tuntui, että vastauksillani oli suuri merkitys. Olenhan nuori tyttö itekin ja osoitin, kuinka voin itse päättää asioistani.

Vaikuttavaa oli, että minua pyydettiin pitämään puhe jokaisessa vierailmassani paikassa. Aluksi jännitin, mutta ymmärsin, kuinka merkityksellisenä vierailuamme pidettiin. Näin, kuinka kiitollisia opettajat ja etenkin nuoret opiskelijat ovat World Visionin avusta. Siitä että juuri me välitimme ja olimme kiinnostuneita heidän

koulunkäynnistään ja tulevaisuudestaan.

Yllättävältä tuntui myös nuorten omistautuminen opiskelulle. He kokivat opiskelun valtavan tärkeänä, ei vain itselleen vaan koko yhteisölle. Erilaiset kerhot kouluissa tukivat tyttöjä ja jakoivat tietoa koko yhteisölle ympärileikkausten vaaroista.

Kun vierailujen virallinen osuus oli ohi, tulivat tytöt juttelemaan avoimesti. Vaikka elämä Keniassa ja Meibekissä on niin erilaista kuin omani Suomessa, on nuorilla naisilla paljon yhteistä. Yhteisiä kiinnostuksen kohteita ovat hiukset, vaatteet ja vaikkapa kynsilakka. Myös toiveet ja odotukset ovat yhteisiä: hyvä koulutus, turvattu tulevaisuus ja onnellisuus.

Meibekissä meitä kiinnosti tietysti ennen kaikkea Josphine Dormitory eli Kemelietin lukion tyttöjen asuntola, mutta käynnissä oli paljon muitakin kehityshankkeita. Vesiputkiverkosto on jo pitkällä ja monet esittelivät ylpeinä silmälasejaan ja kiittelivät Casze-optikoita.

Elviksen uusi ruokavalio

Tapasimme myös henkilöitä, jotka kiersivät esikuvina kouluissa kertomassa omista kokemuksistaan. Näin tutustuin Rosabellaan ja Elvis-vauvaan, jota isoäiti hoitaa, kun Rosabella opiskelee Nairobissa. Ensitapaamisella pikkuinen jaksoi hädin tuskin avata silmänsä.

Aloitimme äidin kanssa "operaatio nesteytyksen". Opettelimme Rosabellaa kanssa, miten tärkeää runsas puhdas vesi ja vauvalle sopiva ruoka on. Opetimme, miten soseutettua banaania ja perunamuusia voi syöttää pienellekin vauvalle.

Elvistä oli ruokittu perinteisellä kenialaisella ruokavaliolla. Huhmaassa jauhettuja pähkinöitä, kuivattuja pikkukaloja ja niiden joukkoon lisättiin äidinmaidonvastiketta ja vettä. Juomaa annettiin vauvalle nokkamukista kolmeviikkoisesta lähtien. Suomalaisen käsityksen mukaan Elvis oli aivan liian pieni tällaiseen ruokavaliioon, ja Elvis olikin lähes nääntynyt ja kuivunut.

Tunsinkin valtavaa iloa ja vastuuta, kun saimme Elviksen operaatiomme seurauksena virkeäksi ja valoisaksi pikkuvikariksi. Yhteenkuuluvuus, joka Rosabellaa kanssa syntyi, on kestänyt välimatkasta huolimatta.

Mistä kaikki alkoi

Täytin 50 vuotta elokuussa vuonna 2006. Halusin järjestää isot, mutta leppoisat juhlat. Odotin innokkaasti hauskaa tapaamista ystävien kesken. Mutta... se lahja.

Olen antanut palkastani joka kuukausi tyttöjen koulutukseen jo 1970-luvulta, kummilapsi minulla on ollut Perussa jo noin 10 vuotta. Minulla on kolme tyttärtä ja olen luotsannut varhain edesmenneen kälyni kahta tyttärtä viimeiset vuodet. Oli siis itsestään selvää, että halusin osoittaa syntymäpäivälahjani tytöille. Muistin lukeeneeni Lahjaksi lehmä -verkkokaupasta ja World Vision -järjestöstä. Avun perillemeno oli selkeää, sillä Suomessa lahjoitettu avustus menee suomalaisiin hankkeisiin.

Päätös syntymäpäivälahjan osalta oli helppo. Laitoin jo kutsuun tiedon lahjoituksen kohteesta ja tilinumeron. Olin tietysti toiveikas ja innostunut ideastani. Hämmästyin, kun osa vieraista illan mittaan totesi: näinköhän ne rahat menevät oikeaan osoitteeseen, on niin paljon

negatiivisia juttuja näistä lahjoitushomista.

Silloin päätin, että jos on mahdollista, minähän menen Keniaan!

Yhteistyö Suomen World Visionin kanssa on ollut valtavan antoisaa. Ajattelen itse, että naisten välisestä kumppanuudesta on syntynyt ystävyys. Olen oppinut paljon ja nähnyt, mitä pitkäjänteinen työ kohdemaassa sekä kulttuurin kunnioitus ja pienet, mutta päättäväiset askeleet kohti yhteistyötä saavat aikaan. Monien tapaamisten ja yhteisten pohdintojen jälkeen lähdin Suomen World Visionin hanketyöntekijän mukana kohti Keniaa toukokuussa 2007. Seuraavalla kerralla puolisen vuotta myöhemmin vierailin maassa tyttäreni kanssa ja näimme valmiin turvatalon.

Teksti: Sirkku Saini-Sjöman

Perulaisten esikoululaisten arkea

El Salvador
Peru

Kaksi El Salvadorin kummihankealueella olevaa epävirallista esikoulua, eli pronoita on kunnostettu kummihankealueen tuella viime syksyn aikana. Hankevierailun yhteydessä sain mahdollisuuden tutustua yhden esikoulun arkeen ennen rakennuksen kunnostusta ja sen jälkeen.

Vierailmassani esikoulussa on noin 20 oppilasta, joista kolmasosa on tyttöjä. Esikoulu sijaitsee jyrkän kukkulan rinneellä, hiekkaisella maaperällä. Vanerisen koulurakennuksen katto on koottu peltipaloista. Tilaa on vähän erityisesti niinä päivinä, kun kaikki lapset ovat paikalla.

"Tilat eivät ole kovin hyvät, mutta pärjäämme toistaiseksi", myöntää opettaja **Yessica Reynojo**.

Pienten, 3–5-vuotiaiden koululaisten päivä alkaa puoli yhdeksän maissa. Aamu aloitetaan yhteisleikillä. Leluja ei esikoulussa juurikaan ole, mutta muutamia kirjoja sekä askartelu- ja piirustustarvikkeita sieltä löytyy. Lapset saavat tuoda mahdollisuuksien mukaan myös omia lelujaan.

"Aamun leikkihetki on tärkeä. Sitä kautta lapset oppivat jakamaan ja leikkimään yhdessä", kertoo opettaja.

Yhteisleikin jälkeen on ensimmäisen oppitunnin vuoro. Tunnilla käsitellään roskaamista.

"Roskille on omat paikat, eikä niitä saa laittaa luontoon", opastaa opettaja.

Esikoululaiset kuuntelevat tarkasti. Ehkä vieraan läsnäolo saa heidät entistäkin tarkkaavaisemmaksi. Teemalliset tunnit suunnitellaan ennalta eri koulujen opettajien yhteisissä tapaamisissa. Viimeisimpinä aihepiireinä ovat olleet kunnioitus, puhtaus, tavaroiden jakaminen ja yhteiselämän arvot.

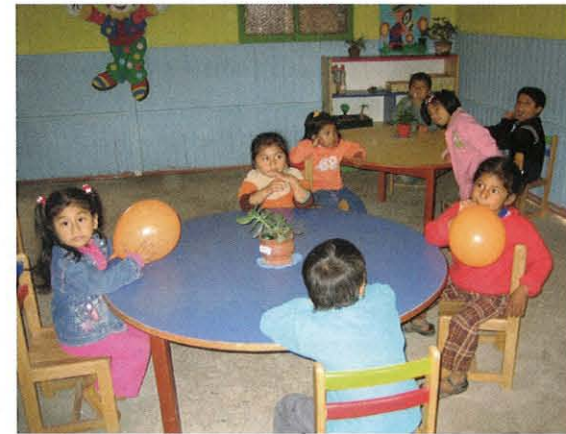
Oppitunnin jälkeen rientää riehakas joukko ruokailuun. Lapset syövät kotoa tuotuja eväitä. Ruokailun jälkeen harjoitellaan vielä puoli tuntia matematiikkaa. Esikoululaisten päivä päättyy puolilta päivin.

Tilanne puoli vuotta myöhemmin

Esikoulua ei uskoisi samaksi rakennukseksi. Se on kunnostettu World Visionin tuella viime syksynä. Suuri kiitos kuuluu myös lasten vanhemmille ja muille vapaaehtoisille, jotka ovat tehneet kaikki rakennustyöt. Seinät on uusittu ja ne on maalattu niin ulkoa kuin sisältä. Myös katto on korjattu huolellisesti. Aiemmin avoimena ammottaneiden ovi- ja ikkunaukkojen tilalla pilkkottavat kunnolliset ikkunat ja oikea ovi.

Koulurakennukseen on myös saatu uusia huonekaluja ja tarvikkeita, esimerkiksi pöytiä, tuoleja ja kirjahylly. Hankkeen tuella on esikouluun ostettu myös oppimateriaaleja.

"Nyt on hauska tulla tänne, täällä on niin hienoa", riemuitsee neljävuotias **Narai-tyttö**.

Taustaa

Lapsen oikeus koulunkäyntiin on yksi YK:n lapsen oikeuksien yleissopimuksessa turvatuista oikeuksista. Suomen World Vision pyrkii työssään parantamaan tyttöjen ja poikien hyvinvointia niin, että he voivat nauttia oikeuksistaan ja elää turvallisessa yhteisössä, joissa heidän oikeuksiaan kunnioitetaan ja edistetään. Luomalla paremmat edellytykset lasten varhaiselle stimulaatiolle lapsille luodaan oppimisen perusta, joka tukee heidän kehitystään ja koulunkäyntiään. Vanhempien aktiivisuus antaa viitteitä siitä, että he ovat ymmärtäneet koulunkäynnin tärkeyden ja haluavat tukea lastensa koulunkäyntiä myös tulevaisuudessa.

Teksti ja kuva: Annette Gothóni